

Luka 2,25-32

Propovijed: **Šimun drži Šalom u svojim rukama**

napisao: Danijel Dragaš

2022.

ČUDACI

1. (Luka 2,25) „Tada je živio u Jeruzalemu čovjek imenom Šimun. Taj je čovjek bio pobožan. Očekivao je utjehu Izraelovu i Duh Sveti bio je na njemu.“ Luka nam ovdje želi istaknuti da je Šimun bio pobožan čovjek, baš poput Zaharije i Elizabete, o kojima je zapisano da su bili „pravedni pred Bogom¹.“ Nadalje, vidimo da mu je Duh Sveti objavio kako neće umrijeti dok ne vidi Mesiju. To nam otkriva da je Šimun imao određenu proročku ulogu – možda ne veliku poput velikih proroka Starog Zavjeta, ali ulogu ipak jest imao.

1.1. I ovdje se otvara pitanje koje često i sami postavljamo: „Bože, zašto je moja uloga u tvom planu tako mala, dok neki drugi ljudi čine velike stvari u tvoje ime?“ Naše ambicije često nam smetaju da jasno vidimo ono što nam je Bog odredio. Umjesto da pitamo: „Zašto moja uloga nije velika kao tuđa?“ – pravo pitanje bi trebalo biti: „Imam li uopće ulogu u Božjem planu, i jesam li je naučio prihvatiti?“

1.2. Sjetimo se Marijine rečenice: „Evo sluškinje Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj².“ Možda Bog nekome od nas daje ulogu progonjenog radi njegova imena. Možda ulogu bolesnika. Možda ulogu siromaha rođenog u zaboravljenom kutku svijeta. Možda ulogu vojnika koji je izgubio noge u ratu. Možda ulogu majke koja je izgubila dijete. Koliko god to bilo bolno, ključno je – vjerujem – prihvatiti tu ulogu. Reći: „Ja sam tvoj sluga, neka bude kako ti kažeš.“ To je teško, to je borba i hrvanje s Bogom. Ali oni koji su doista njegovi, na kraju prihvaćaju svoju ulogu i ljube svoga Oca, jer shvaćaju – gledajući unatrag – da je baš tako moralo biti.

1.3. Stavimo se sada u Šimunove cipele. On dobiva objavu: „Nećeš umrijeti dok ne vidiš Mesiju³!“ Kako bi izgledao naš život nakon takve objave? Vjerujem da bismo sav svoj život podredili tom obećanju: neprestano proučavali Pisma, istraživali, molili, svjedočili svojim sunarodnjacima,

¹ Luka 1,6

² Luka 1,38

³ Luka 2,26

svakodnevno ih uvjeravali sa strašću da je to istina i da će se dogoditi. Željeli bismo da i oni vjeruju u ono što nam je Duh Sveti objavio.

1.4. No, bi li nam vjerovali? Možda bi nas iz pristojnosti poslušali, ali čim bismo otišli, možda bi pomislili da smo poludjeli. Možda bi rekli: „*Mi ostali nismo dobili takvu objavu – zašto bismo mu vjerovali?*“

1.5. Bogu nije strano da blagoslovi čovjeka upravo „ludošću“ – dajući mu objavu koju nitko drugi nema. I zbog te objave čovjek postaje „čudak“ u očima društva. Vjerujem da je Šimun živio tu objavu svim srcem, i da su ga zbog toga mnogi gledali kao ekscentrika. Ovo u tekstu izravno ne piše, ali to je moj osobni prijedlog kako možemo razumjeti njegovu situaciju.

1.6. Ista je stvar i s nama, kršćanima današnjice. I mi smo „čudaci“ ovome svijetu. Objavu koju smo primili od Boga svijet ne razumije, ali ona nam je promijenila život. Naš svjetonazor više nije svjetonazor ovoga svijeta. I kao što je Šimun svojom „ludošću“ posramljivao mudrost ljudi, tako i nas Bog danas koristi da pokaže ispraznost ljudske mudrosti. Šimun je želio svojim očima vidjeti Spasitelja prije smrti – i vidio ga je. Mi ćemo ga vidjeti nakon svoje smrti.

1.7. Ipak, vjerujem da je Šimun bio razuman, stabilan i trezven dok je svjedočio istinu. Božja ludost nije ljudska ludost! Bog ne traži da se deremo, vičemo i potežemo ljude za rukav. On traži da u poniznosti, ljubavi i s čvrstim uvjerenjem dijelimo ono što smo primili. Da koristimo razum, da budemo utemeljeni na dokazima, i da istinu nosimo u srcu dok je prenosimo drugima. Takva je „ludost“ zapravo mudrost koja dolazi od Boga.

ŠIMUN DRŽI SHALOM U SVOJIM RUKAMA

2. (Luka 2,25) Luka piše da je Šimun očekivao „utjehu Izraelovu.“ Riječ „utjeha“ dolazi od grčkog *paraklesis*, što znači „ohrabrenje“ ili „tješjenje.“ Kada netko pati i osjeća bol, mi ga zagrlimo, ohrabrimo i kažemo: „*Doći će bolji dani.*“ U tom smislu moramo razumjeti i ovaj izraz. Pitanje je: kakvu utjehu Šimun očekuje?

2.1. Ako poznajemo povijest Izraela – a već sam o tome govorio – onda znamo da je to narod koji je kroz stoljeća mnogo patio. Većinu vremena bio je pod čvrstom rukom stranih vladara, kojima je Izrael bio tek pijun u njihovoj politici. Oni su ih mrzili, potlačivali i iskorištavali kako su htjeli. Upravo zato Izrael je s tolikom čežnjom čekao ispunjenje obećanja koje je Jahve dao Abrahamu, Mojsiju i Davidu. Znali su: dok god njihovi tlačitelji vladaju, blagoslov se ne može ostvariti. I zato su čekali Mesiju koji će ih osloboditi. Oni su bili narod izmučen, iscrpljen i gladan utjehe. Šimun je bio jedan od njih – i dolazak djeteta Isusa bio mu je potvrda i ohrabrenje da će Bog ispuniti ono što je obećao.

2.2. Tekst dodaje: „Duh Sveti bio je na njemu.“ Što to znači? Već sam spomenuo da je Šimun imao proročku ulogu, pa to najvjerojatnije znači da ga je Bog posebno posvetio za tu službu.

2.3. (Luka 2,26) „Duh Sveti bijaše mu objavio da neće iskusiti smrti prije nego vidi Krista Gospodnjega.“ Vidimo sličnost sa starozavjetnim prorocima. I Šimun dobiva instrukcije i objašnjenja o budućnosti, i to izravno od Boga.

2.4. (Luka 2,27) „Potaknut od Duha, dođe u Hram. Kad roditelji bijahu unosili dijete Isusa da objave što u pogledu njega bijaše po Zakonu uobičajeno.“ U pravom trenutku Duh ga (Šimuna) vodi u Hram, gdje Marija i Josip dolaze obaviti ono što Zakon zahtijeva.

2.5. (Luka 2,28-29) „Šimun uze dijete na ruke, počeo hvaliti Boga i reče: 'Sad možeš, Gospodine, pustiti slugu svojega, po riječi svojoj, da ode u miru.'“ Kad Šimun ugleda dijete, njegov je prvi osjećaj mir. Na hebrejskom: shalom. Neki učitelji tvrde da u Starom Zavjetu Židovi nisu imali koncept vječnog života, nego su Zakon gledali samo kao smjernicu za život „ovdje i sada.“ Govorili su da im je vječni život bio skriven.

2.6 No, ako pažljivo proučimo Stari Zavjet, jasno je da to nije istina. Koncept vječnog života bio je prisutan i otkriven⁴. Šimun je, kao čovjek koji je poznavao Pisma, to shvaćao. Zato se veseli – ne misli da poslije smrti nema ničega, nego zna da s dolaskom Mesije dolazi i blagoslov, i sada može „otići u miru.“

2.7. (Luka 2,30-32) „Jer, oči mi vidješe spasenje tvoje, koje si pripremio pred svim narodima, svjetlo da rasvijetli pogane, i slavu naroda svoga Izraela.“ Šimunove riječi vrte se oko jedne središnje točke: djeteta Isusa. U 30. stihu koristi riječ „Spasitelj,“ ali ja osobno radije kažem „Izbavitelj.“ Zašto? Zato što su Židovi stoljećima čekali onoga koji će ih *izbaviti* iz ruku tlačitelja.

2.8. (Luka 2,31) „Pred svim narodima...“ Ovdje vidimo još jednu dimenziju. Sotona je kroz povijest uvijek pokušavao spriječiti da se Božja obećanja Izraelu ispune – nadahnjivao je mržnju i zavist naroda prema njima. Babilon, Perzija, Grčka, Rim – svi su oni tlačili Izrael i „odgađali“ ispunjenje obećanja. Ali sada, kralj stoji pred Šimunovim očima! To je dokaz da Bog nije zaboravio svoj narod.

2.9. Ali Isus nije došao samo za Izrael. On je došao i da pogane uvede u istinu. Apostol Pavao govori: „Bog nam je u prošlosti govorio po prorocima, a u posljednje vrijeme govori nam po svome Sinu⁵.“ Isus je došao kao svjetlo – da razotkrije Božji plan, da nam pokaže zašto povijest ide putem kojim ide. Istina je bila prisutna i u Starom Zavjetu, ali ne s onom jasnoćom koju je Isus donio.

3. Šimun je očito dobro razumio tu istinu. Starozavjetni proroci su u svojim izvještajima pisali da će doći „Jedan“ koji će biti svjetlo poganima⁶. Možda je Šimun bio marljiv učenik Pisma, možda je sve povezao zahvaljujući Duhu. Na kraju – nije ni važno. Bitno je da mu je bilo dostupno. Kao što je i nama danas dostupna Biblija – samo što mi sada imamo još širu i potpuniju sliku.

⁴ Knjiga o Jobu 19,25–27; Psalam 16,9–11; Psalam 49,16; Knjiga proroka Daniela 12,2–3; Knjiga proroka Izaije 25,8; Knjiga proroka Izaije 26,19; Knjiga proroka Hošee 6,1–2; Knjiga proroka Hošee 13,14; Knjiga Mudrih izreka 14,32; Knjiga Mudrosti 3,1–4; Knjiga Mudrosti 5,15; Druga knjiga o Makabejcima 7,9.14.23.36

⁵ Poslanica Hebrejima 1,1–2

⁶ Jeremija 33,14–16; Izaija 42,6

3.1. (Luka 2,32) „I slavu svoga naroda Izraela.“ Ove riječi gledaju unaprijed, na kraj ovoga vijeka. Kad Krist dođe drugi put, svi će narodi svojim očima vidjeti slavu Jahvinu – slavu nevidljivog Boga Oca, koji je svu vlast predao svome Sinu. Tada će Isus, vidljivi Bog, vladati vječno, i kroz njega će svi narodi vidjeti slavu njegovog Oca - nevidljivog Boga.